2 DERGİ BİR ARADA

Tarkan

3 HAZİRAN 1992

SAYI: 12

KDV. DAHİL
2000 LİRA

KARA MURAT

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Kara Murat ile Mihail, saatler süren uğraşma sonunda geçitteki gizli kapıyı bulmuşlardı.

Voyvoda'nın korkudan bembeyaz kesilen dudakları arasından acıklı bir inilti çıktı:

- Sen ölmedin mi?

Voyvoda çoktan öldüğünü zannettiği müthiş Türk'ü, kanlı bir savaştan çıkmış gibi perişan elbiseleriyle karşısında görünce gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. O vahşi, sert, korkunç adam, şimdi titriyordu.

Angela bir sıçrayışta Voyvo'danın kılıcının erişemeyeceği kadar uzaklaşarak çıplak vücuduna giyecek bir şeyler aradı.

Kara Murat ağır ağır ilerleyerek:

- Yıllardır bu günü bekliyordum rezil herif dedi.

Voyvoda bütün korkusuna rağmen merak etti:

- Yıllardır mı? Neden?

Kara Murat'ın yüzünü hüzünlü bir ifade kapladı:

- Acele etme! Ölmeden önce her şeyi öğreneceksin!

Mosmor olan Voyvoda birden öfkeden kudurmuş

bir halde çırpınmaya, bağırmaya başladı:

- Nöbetçiler! Muhafızlar! Gelin, kazığa vurun şu köpeği!

Voyvoda ayağını yere vuruyor, askerlerin gelmesini beklerken homurdanıyordu:

- Seni çam kulesi kadar büyük bir kazığa vurduracağım! İnim inim inleteceğim!

Kara Murat hiç kımıldamadı bile. Sakin sakin bekledi. Dışarda ayak sesleri duyuldu, kapı açıldı, Voyvoda sevinçle o yana bakınca, Mihail'in sırıtan yüzünü gördü, titredi. Kara Murat soğuk bir sesle:

- Sen dışarda bekle Mihail, Öcüme kimsenin ortak olmasını istemiyorum, dedi.

Voyvoda o an, her şeyin bittiğini anladı. Kendisine yardım edecek kimse yoktu. Korkuyla ürperdi.

Kara Murat ona kinle baktı:

- Adamlarının hepsi şu anda sarayın çeşitli yerlerinde çıkan yangınları söndürmeye çalışıyor. Baş başayız. Bunun için yangınlar, özellikle tarafımızdan çıkarılmıştır.

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

AŞK ve KAN

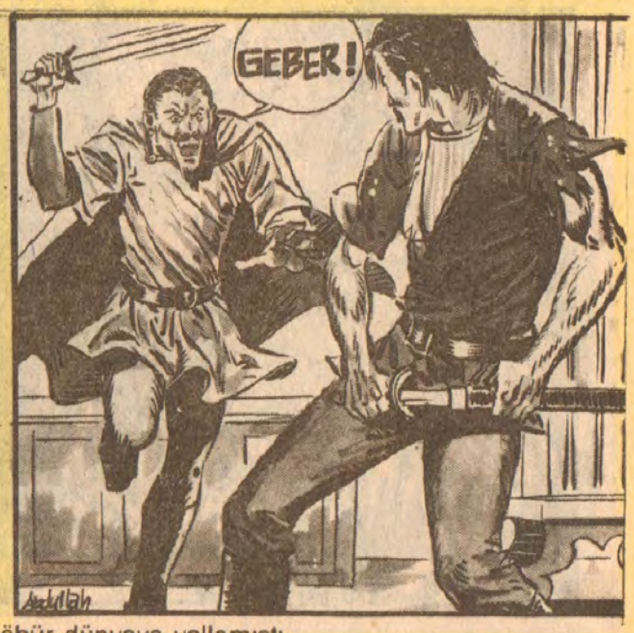

Kara Murat devam etti:

- Şimdi, yaptığın kötülüklerin hesabını verceksin...

Voyvoda'nın saçları diken diken oldu. Yüzünde ölüm korkusu vardı. Bununla beraber:

"-Ben de iyi bir silahşörüm. Onu pekâlâ öldürebilirim. Neden korkuyorum sanki?" diye düşündü.

Voyvoda Vilad, Jan Hunyad gibi Avrupa'nın en ünlü silahşörüne kılıç çekmiş bir adamdı...

Teke tek dövüşte o güne dek otuzdan fazla adamı öbür dünyaya yollamıştı.

Neden korkuyordu Kara Murat denen şu Türk'ten?

Delikanlının boş anını kollayıp, kalbe doğru inen müthiş vuruşunu yapmayı tasarladı. Kara Murat daha kılıcını bile çekmemişti. Onu gafil yakalayabilirdi...

Birden, yıldırım gibi öldürücü hücumunu yaparken ağzından da zafer haykırışı fırladı:

- İşte avladım seni! Geber!

Fakat Voyvoda, Kara Murat'ın akıl almaz çevikliğini ve korkunç hızını hesaba katmamıştı.

Delikanlı, o daha ilk hareketi yaparken şimşek gibi

kılıcını sıyırarak, hücumu karşıladı.

İki kılıç havada şiddetle çarpıştı.

İki düşman da birbirinin yüzüne kinle baktı.

Aynı anda uzaktan uzağa hırıltıya benzeyen tuhaf sesler gelmeye başladı. Gecenin karanlığında, derinden derine kopan çığlıklar büyüyordu.

Ansızın bulundukları salonun perdelerinden birini korkunç alevler sardı. Sarayın her yanı tutuşmuş, cayır cayır yanmaya başlamıştı.

Fakat Kara Murat ile Voyvoda, bunun farkına bile

İkisi de şimdi, kılıçlarını bütün güçleriyle sallıyor, öldürücü bir yara, kanlı bir delik açmaya çalışıyordu.

Bir ara Kara Murat'ın aklına, şişe vurularak kebap edilen ağabeyi gelince yüreği bir kez daha yandı; korkunç bir sesle bağırıp, öyle bir müthiş hamle yaptı ki Voyvodanın kılıcı elinden uçtu...

Yüzü mosmor olmuş, bakışları korkunçlaşmıştı.

Bu öfkeli kasırganın önünde Voyvoda yaprak gibi titredi. Geri geri çekildi, sırtı duvara dayanınca çere-

Aynı anda sivri kılıç gırtlağına dayandı...

- Öldürme beni yabancı... Canımı bağışla! Ne istersen veririm! diye yalvardı.

Kara Murat boğuk bir sesle:

- Affetmek mi? Seni affetmek öyle mi? dedi.

Korkudan titreyen Voyvoda:

- Beni öldürmezsen seni dünyanın en zengin insanı yaparım. Kral gibi, prens gibi yaşatırım, diye inledi. Kara Murat'ın durgunluğu onu umutlandırır gibi olmuştu. Fakat delikanlı, vücudu büyük bir kinle sarsılarak:

- Şimdi senin dişlerini sökeceğim! diye homurdandı.

Voyvoda tekrar inledi:

- Ben sana ne yaptım? Bu kinin neden?

Kara Murat, bir değil, bin kere ölüme mahkûm ettiği bu adamı nasıl öldüreceğini düşünüyordu.

İşte intikam saati gelmişti...

Onu öldürürken, acının her zerresini tattırmak istiyordu. Buz gibi bir sesle:

- Eh... Şimdi artık seninle konuşabiliriz, dedi. Söyle bakalım beni tanıdın mı?

Voyvoda'nın perişan cehresi düşünceyle kırıştı, fakat onun kim olduğunu hatırlayamadı.

Kara Murat kinle haykırdı:

- Kalbin ne kadar kötü ise, hafızan da o kadar zayıf Vovoda cenapları! Hiç bir canavar şişe soktu-rup, kuzu gibi kızartma yaptırdığı kurbanlarını unutur mu?

Voyvoda'nın anındaki soğuk terler şakaklarına doğru sızmaya başlamıştı. Kara Murat devam etti:

- Düşün... Düşün bakalım! Kafanı çatlata çatlata düşün! Yıllar önce ilâçlı şarap içirdikten sonra uyutup yakalattığın, sonra sımsıkı bağlatıp buraya getirdiğin Türkleri hatırladın mı?

Acı acı güldü:

- Hatırlamak istemiyorsun değil mi?

- Ama hatırlamazsan, hatırlatmak için biraz daha fazlaca canını yakmak zorunda kalacağım.

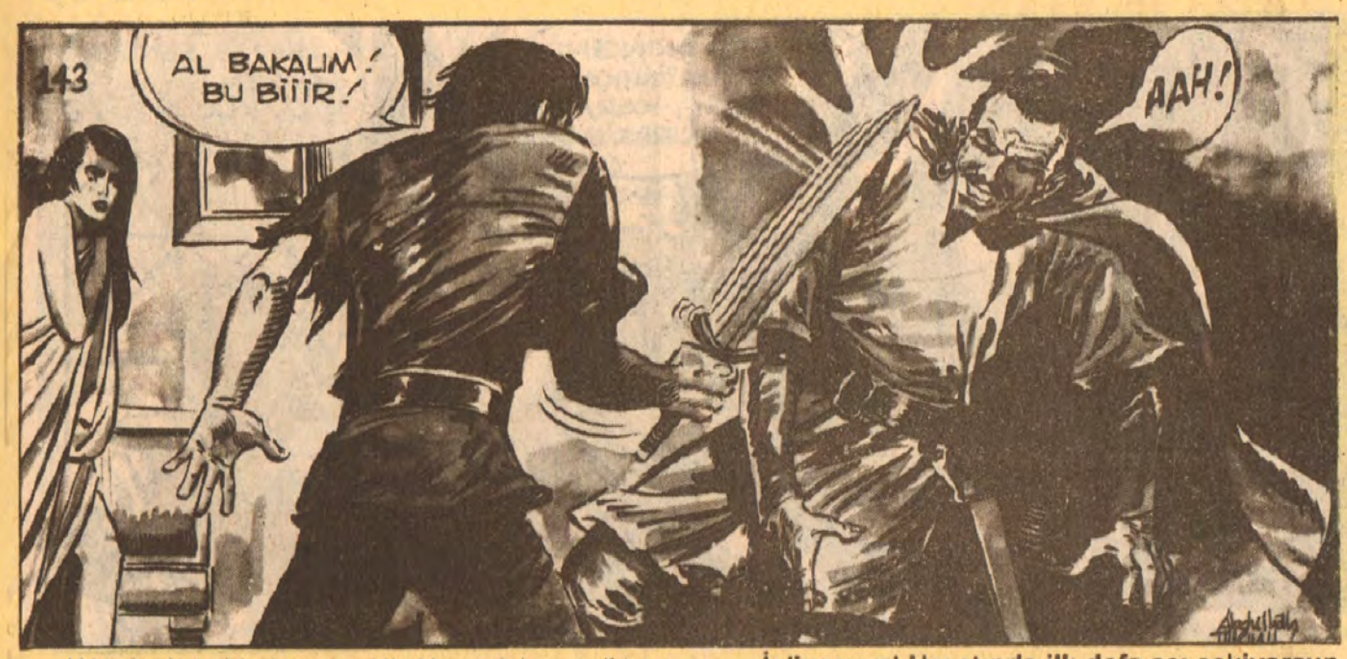

Kılıcı hızla kaldırdı ve tersi ile Voyvoda'nın sağ koluna müthiş bir darbe indirdi. Kol korkunç bir çatırdı ile kuru bir ağaç dalı gibi kırıldı...

Voyvoda, Murat'ın anlattığı olayı çoktan hatırlamıştı. Çünkü o gün, hayatının en tatlı hatıralarından biri olarak hafızasına yerleşmişti. Ama şimdi biri çıkmış, kendisinden o günün hesabını soruyordu. Kimdi bu?

Gözlerini çekine çekine açtı, kalbinin korkusu kırılan kolunun acısını bastırıyordu.

Kara Murat acı acı güldü:

- İniliyorsun! Hayatında ilk defa acı çekiyorsun belki! Ama daha çok çekeceksin. Tabanlarını yüzdürüp, yaralarına tuz ektirdiğin, sonra bu kanlı ayakları keçilere yalattığın Türkler, senin şu anda inlediğin kadar bile inlememişlerdi. Ama onların dul karıları, öksüz yavruları bunun ıstırabını yıllarca çekti...

Kara Murat, derin bir soluk aldı. Sesi mezardan çıkıyormuş gibi boğuk boğuktu:

- Dinle... Daha sözlerim bitmedi. Birçok Türk'ü dilim dilim doğratıp kazanda kaynattın, sonra, o pişmiş etleri öteki Türklere yedirmek istedin... Bir kısmını da ahıra kapatıp aç domuzlara parçalattın...

Kılıcı öfkeyle kaldırıp, bu kez dizkapağına indirdi. Yine kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu. Voyvoda korkunç bir feryat kopararak duvarın dibine yığıldı:

- Merhamet! Merhamet et yiğidim!

Kara Murat acı acı güldü:

- Daha anlatayım istersen... Akıncı Selim'i, öz kardeşine şişletip ateşte kızarttırdın. Kardeşi kardeşe kıydırdın. onlardan birinin eti, ötekinin kalbi dağlanırken, birinin göz yaşı ötekinin kanına karışırken, sen sonsuz bir haz duydun. Bir gün bu işlerin hasabını senden soracaklarını hiç aklına getirmedin mi? Yaptığın bu alçaklıkların unutulacağını mı sandın?

Kara Murat soluk soluğa durdu. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Artık haykırıyordu:

- Şöyle Voyvoda köpeği! Daha sayayım mı yaptıklarını? Hâlâ seni neden yüz defa, bin defa, on bin defa ölüme mahkum ettiğimi anlatayım mı?

Voyvoda artık durumun korkunçluğunu daha iyi anlıyordu. Yalvaran bir sesle tekrar:

- Merhamet yiğidim! diye inledi.

Korku içine işlemiş, ilikleri donmuştu.

Kara Murat'ın sesi intikam doluydu:

- Ben işte, o gün ateşte kızarttığın Akıncı Selim'in kardeşi Kara Murat'ım... Şimdi tanıdın mı?

Çektiği bütün acıya, ruhunu saran dayanılmaz korkuya, beynini dolduran ölüm düşüncesine rağmen Voyvoda Vilad'ın gözleri hayretle açıldı:

- Sen... Sen o'sun ha? O küçük çocuk?

- Evet.... O küçük çocuk.. Her gün beş vakit intikam yemini ede ede büyüyen bütün yaşama gücünü kutsal öcünden alan o çocuk... Artık titreme... Çünkü ne yaparsan yap senin için kurtuluş yoktur.

Voyvoda'nın gözleri dehşet içinde açılmış, zalim bir korkunun pençeleri arasında kıvranmaya başlamıştı:

- Yalvarırım beni öldürme! Sana ne istersen ve-

ririm... Seni dünyanın en zengin insanı yaparım.

Kara Murat, insanlıktan çıkan bu zavallı mahluka iğrenerek baktı. Bir kedi yavrusundan daha zavallı durumda olan adama vurduğuna utandı âdeta...

Salonun perdeleri alev alev yere düştü. Yangın bulundukları yeri iyice sarmıştı.

Angela korku içinde haykırdı:

- Elini çabuk tut Murat, diri diri yanacağız...

Delikanlı genç kadının sesini duymadı bile... Gözleri yerde büyük bir ıstırap içinde inleyen Voyvoda'ya takılmıştı...

Adam, Kara Murat'ın durgunluğundan yararlanarak sağlam kalan tek eli ve tek ayağı ile yerde sürünerek kaçmaya çalıştı.

Kalın halının üzerinde yarısı kopmuş solucan gibi kıvranan adamın acınacak bir hali vardı. Kara Murat onun korkudan sürünen, gö. yaşı döken. yaşayan bir ölüye dönmesinden iğrendi. idesi bulandı...

İçinde tiksinti ile karışık bir acımadan doğan gevşeme duygusu çöktü, öfkesi dağılır gibi oldu.

Böyle inleyen, direnmeyen, kaderine boyun eğmiş, ölümünü bekleyen, yalvaran, merhamet dileyen, miskin, korkak, alçak bir adamı dövmekten, orasını burasını kırmaktan âdeta utandı.

Ona vurduğu her darbe, attığı her tekme, indirdiği her tokat, bir ölüye atılmış gibi idi. Hiç karşılık görmüyor, hiç bir direnme olmuyordu.

Düşkün birini hırpalama, dövmek, sövmek Türk'ün elinden gelmezdi.

Bütün heybetini, bütün c[illegible]etini kaybetmiş olan, gözleri tarifsiz bir korkuyla [illegible]n, büzülen düşmanının hali Kara murat'ın ruhunu [illegible]ahatsız etmişti.

Onun bin defa ölüme mah[illegible]um ettiği halde, şimdi buradan kaçmak, için saran [illegible]sintiden, midesini altüst eden bulantıdan kurtulm[illegible] istedi.

Onun garip duygular içind[illegible] bocaladığını sezen Voyvoda'nın gözlerinde bir umut ışığı belirdi. En acıklı sesiyle yalvardı:

- Beni öldürmekle hiç bir [illegible] kazanmazsın. Ama yaşatmakla çok şeyler elde edersin... Olanları unutalım... Sana dilediğin tazm[illegible]ı veririm. Bak, nasıl acınacak haldeyim! Hiç bir Türk bu haldeki düşmanını öldüremez... Sen de Türk'sün.

Kara Murat'ın birdenbire du[illegible]nlaşıp, yüzünün acı dolu bir ifade alması Angela'yı [illegible]rettı...

Şu Türklerin amma da garip [illegible]mertlik anlayışları vardı! Düşen adam can düşmanları bile olsa unuturlardı.

Voyvoda Angela'ya döndü, elini yalvarırcasına uzatarak ondan yardım istedi:

- Angela! Ne olur sen de söyle ona bu yaptığının anlamsız bir şey olduğunu! Seni ona veririm, ikizinizi evlendiririm, mutlu olursunuz...

Bu sözler Angela'yı uyandırdı. Iğrenerek Voyvoda'ya bakan delikanlının ruh halini sezdi:

- Murat! Affetme o canavarı' diye bağırdı.

Bütün bu olanlardan sonra Kara Murat, Voyvoda'yı affetmedi.

Genç kadın birden Murat'a doğru atıldı, gözünden şimşekler çakarak bağırdı:

- Murat.... Hâlâ konuşturacak mısın bu yılanı? O sana kardeşini çevirme yaptırırken acıdı mı?.. Arkadaşlarını balta ile doğratıp, tencerede pişirterek size yedirtmek isterken kalbi sızladı mı?... Daha bu sabah bir Türk'ü kafasına çivi çaktırarak öldürtmedi mi? Ne çabuk unuttun bunları?

Voyvoda, Angela'nın korkunç öfkesi karşısında büzüldü. Onun kendisinden bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu.

- Sen de mi Angela? diye inledi.

Angela'nın salonda çın çın öten öfkeli sesiyle, Kara Murat irkildi, kendine gelir gibi oldu. Voyvoda'ya baktı. Ona karşı duyduğu nefretle yüzü kızardı.

Gözlerinin önüne, ağabeyi Akıncı Selim'in, yağları erimiş, kanı ateşte kurumuş, etleri yanmış, kızarmış cesedi geldi. O ceset şimdi geçirilen şişle beraber kafasının içinde fırıl fırıl dönüyor: **"-Öcümü al Murat... Öcümü al..."** diye inliyordu.

Ağabeyinin yıllar önceki acıklı hali gözlerinde canlanınca, Kara Murat'ın kini tazelendi, müthiş bir öfke tekrar damarlarını tutuşturdu:

- Eğer bana kalsa, seni öldürmeye tenezzül etmezdim Voyvoda köpeği, dedi. Ama senin canın bana ait değil. Öldürdüğün ağabeyime ait... Et tahtası üzerinde satırla doğrayıp, domuzlara yedirdiğin, kazığa geçirdiğin, başlarına çiviler çaktırdığın Türlere ait... Bütün bu masum kurbanlar seni affetmememi söylüyor. Onların bu kutsal isteklerini yerine getirmek zorundayım...

Voyvoda bütün ümitlerinin kaybolduğunu görmenin dehşeti içinde korku ile inledi:

- Merhamet, yiğitim!... Ölenle ölünmez. Oldu bir kere... istediğini veririm sana... Bu sarayı bile veririm... Yeter ki canımı bağışla.

Kara Murat vahşi vahşi güldü. Artık Voyvoda'yı bağışlamak hakkına sahip olmadığını anlamıştı.

Ölenlerin vasiyetini yerine getirmezse suçlu düşeceğini ömrünce azap çekeceğini hissediyordu.

Voyvoda'nın sağlam eli, yerde duran bıçağa doğru yavaş yavaş uzandı.

Kara Murat bunu gördü, acı acı gülümsedi.

Aynı anda kılıçlı kolu şimşek gibi kaltı ve indi. Voyvoda'nın eli, bileğinden koparak, pat diye Angela'nın ayaklarının dibine kadar fırladı.

Genç kadın bir çığlık attı. Kara Murat Voyvoda'ya:

- Hâlâ domuzluk düşünüyorsun ha... diye homurdandı.

Salonun öbür penceresinin perdeleri de birden alevler içinde kaldı. Yangın iyice büyümüş, alevden dilleri ile önüne gelen her şeyi yakıp kavurmaya başlamıştı..

Voyvoda artık hiç kurtuluş umudunun kalmadığı sırada bu alvleri görünce sevindi:

- Siz de benimle beraber öleceksiniz, diye inledi... Ateşler her tarafı sardı. Kaçamazsınız...

Kara Murat eğilip, Voyvoda'nın uğursuz sözler fışkıran ağzına korkunç bir yumruk savurdu... Bu yumruk, adamın ön dişlerini söküp kopardı.

Voyvoda, ağzının içine dolan dişleri kanla birlikte tükürerek ulumaya başladı.

Kara Murat etrafını saran alevlere rağmen hâlâ acele etmiyordu. Bütün heybetiyle ayakta dimdik duruyor, Voyvoda'ya yapacağı şeyleri tasarlıyordu.

Delikanlı bu canavarın, Türklere tattırdığı bütün acıları, ona birer birer tattırmak istiyordu.

Voyvoda, artık insanlıktan çıkmıştı.

Bir kolu ve bir ayağı kırılan, dişleri sökülen, bir eli bileğinden kopan bu adam artık insandan başka bir şeydi...

Buna rağmen müthiş bir yaşama içgüdüsüyle direniyor, canlı kalmak istiyordu.

Ölmemek için bir gözünün çıkarılmasına, dilinin koparılmasına, kollarının kesilmesine razıydı.

Ağzından kanlı salyalar sızarak uludu:

- Yangın her tarafı sardı. Buradan sizi ancak ben kurtarabilirim. Beni öldürmez sağ bırakmaya söz verirsen gizli geçidin yerini söylerim...

Tarkan

YAZAN ve ÇİZEN: SEZGİN BURAK

HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORIYA'nın YUZUGU •

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜGÜ •

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜGÜ •

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜGÜ •

TARKAN • HONORİYA'nın YÜZÜĞÜ •

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜĞÜ •

DEVAMI GELECEK SAYIDA

TARKAN • HONORIYA'nın YÜZÜGÜ •

KAZAR

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayatını terkederek ormana gelmiştir...

Cennette bir yabancı

RAMONA STAR, BU HASTAYI DENEYLERİM İÇİN KULLANABİLECEĞİMİ SÖYLEDİ. İLAÇ VE ŞOK TEDAVİSİ UYGULAYACAĞIM!
AMA BU TEDAVİ, ONU ÖLDÜREBİLİR.
ZATEN DURUMU KÖTÜ...
ÖYLEYSE ACELE EDELİM...
HAYIR! BIRAKIN BENİ! BIRAKIN...!
ŞİMDİ!...
BEYNİNE BİNLERCE VOLTLUK ELEKTRİK VERİLİNCE ŞANNA'NIN VÜCUDU YAY GİBİ GERİLDİ...
AAAAGHHHH!
NE YAPMAYA ÇALIŞIYORSUNUZ ORADA...!

SEN, ORADAKİ! YAKLAŞMA!..
YENİ HASTALARDAN OLMALI...

ŞANNA! BU SEN MİSİN?
BEBEĞİM!
SİZİ CANAVARLAR!..

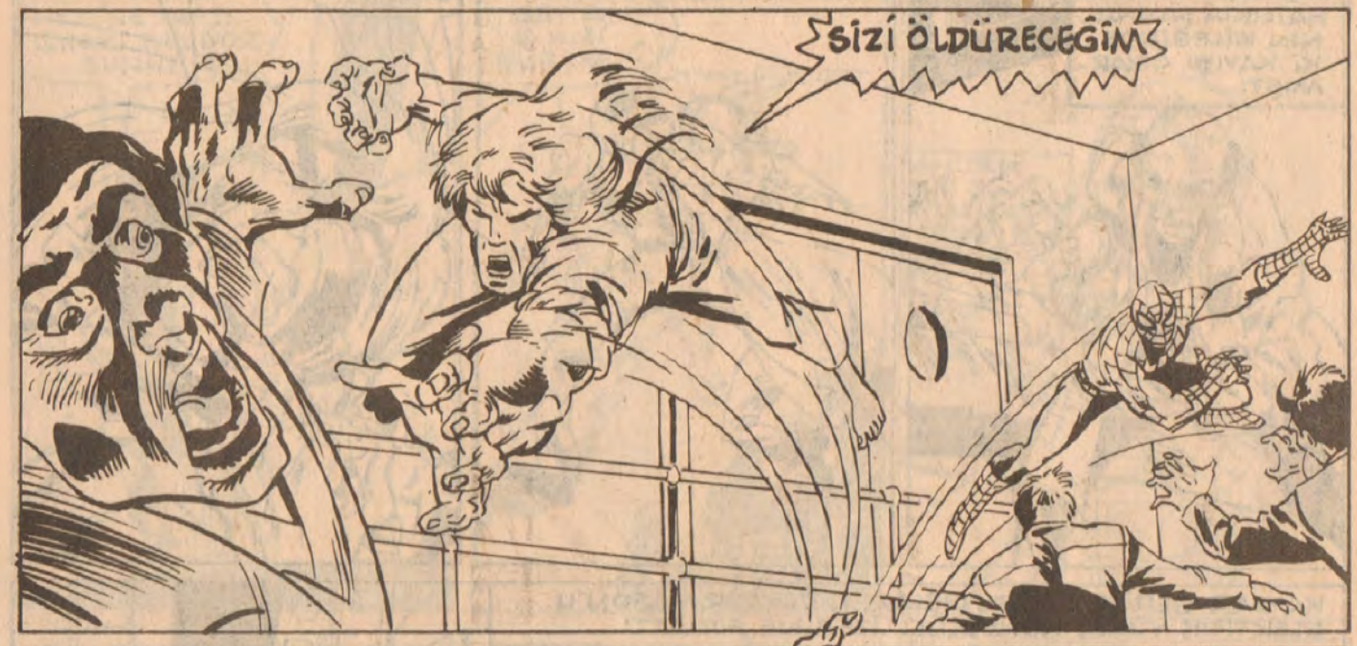
SİZİ ÖLDÜRECEĞİM

İMDAAT! ALIN ŞUNU ÜZERİMDEN!..

DELİKANLI!.. BIRAK BAKALIM DOKTORU!..

AMAN TANRIM !
GIK !..
THUD !
DOKTOR MASON, BÜYÜK BİR RAHATLIKLA ŞANNA'NIN BİLEĞİNDEKİ KAYIŞI ÇIKARMIŞTI...
ONU BAŞKA AMAÇ İÇİN KULLANMAYI DÜŞÜNÜYORDU.
AA, DE BAKAYIM !
AAGGGHH !..
KA-ZAR GERİYE DOĞRU GELEREK DOKTOR MASON'U ELEKTRİK YÜKLÜ KONSOLUN ÜZERİNE FIRLATTI...
ZZZT !
AAAAAAAAAAAA...
VE VÜCUDU, KOR HALİNE GELDİ...
GERİSİNİ GEVŞEYEN TELLER HALLETMİŞTİ...

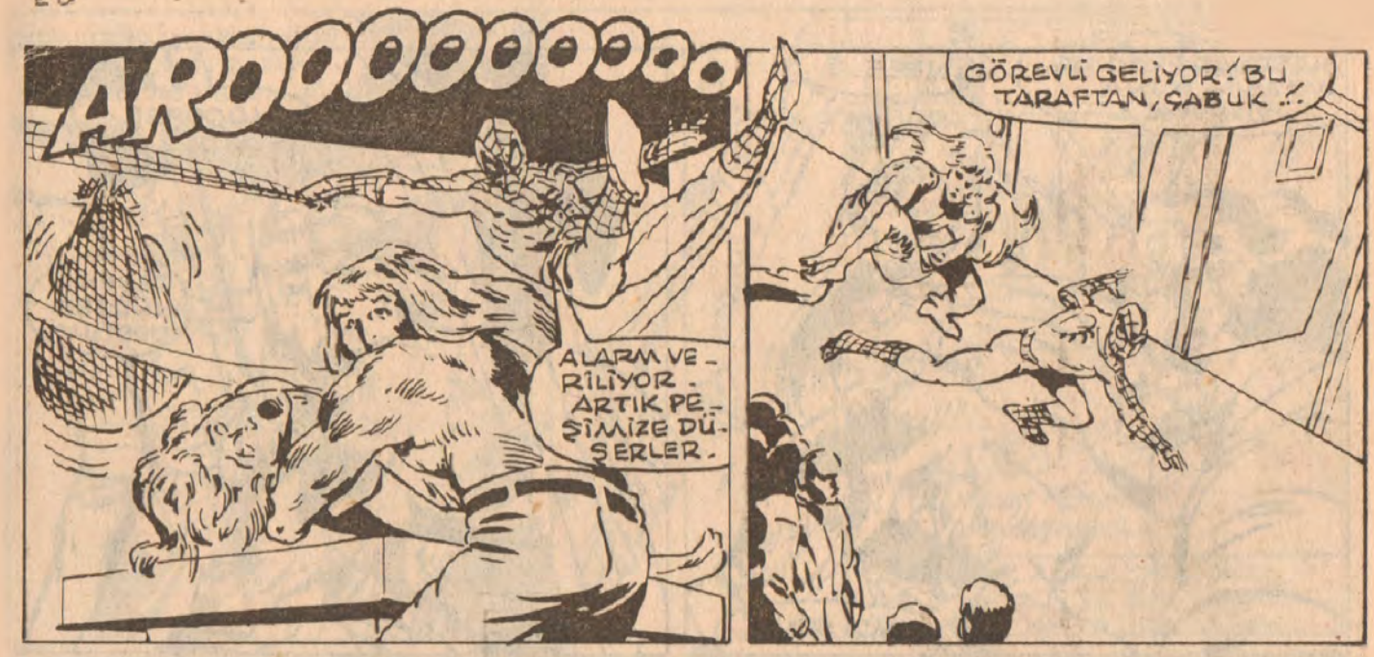
ARDDDDDDDDDDD
ALARM VERİLİYOR. ARTIK PEŞİMİZE DÜŞERLER.
GÖREVLİ GELİYOR! BU TARAFTAN, ÇABUK!..

HEY! NE YAPTIĞINIZI SANIYORSUNUZ!..

GETİR O KIZI BURAYA!..

ANİDEN BİR EL YAPIŞTI ÖRÜMCEĞİN BİLEĞİNE...
SEN!..

KİMİ KANDIRIYORSUN? SEN ÖRÜMCEK ADAM DEĞİLSİN!..
BIRAK BENİ!..

ÖRÜMCEK ADAM BENİM, BEN!..
ÖRÜMCEK ADAM, YUMRUKTAN KOLAYCA KAÇTI...

VE SAHTE ÖRÜMCEK ADAMIN YERE DÜŞMESİNE NEDEN OLDU...
BURAYA GEL!..
BEN ÖRÜMCEK ADAMIM! DURUN!

HASTALARI KAÇIRA-MAZSIN. BUNA İZİN YOK !..
NEEE !..
ŞİMDİ SENİ !..

HOOOPSS !
TEŞEK-KÜRLER DOSTUM.

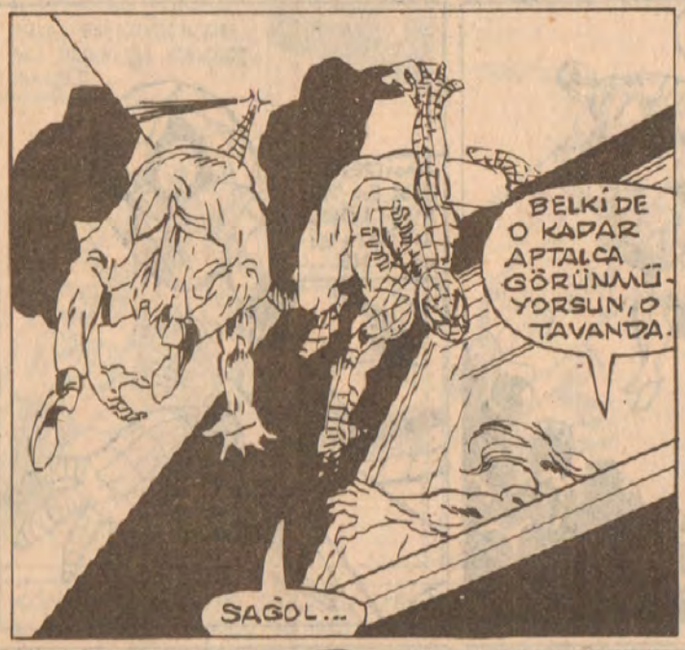
BELKİ DE O KADAR APTALCA GÖRÜNMÜ-YORSUN, O TAVANDA.
SAĞOL...

KAÇMAKTA OLAN ÜÇLÜYÜ, DIŞARDA BİR SÜRPRİZ BEKLİYORDU...
EYVAH !..

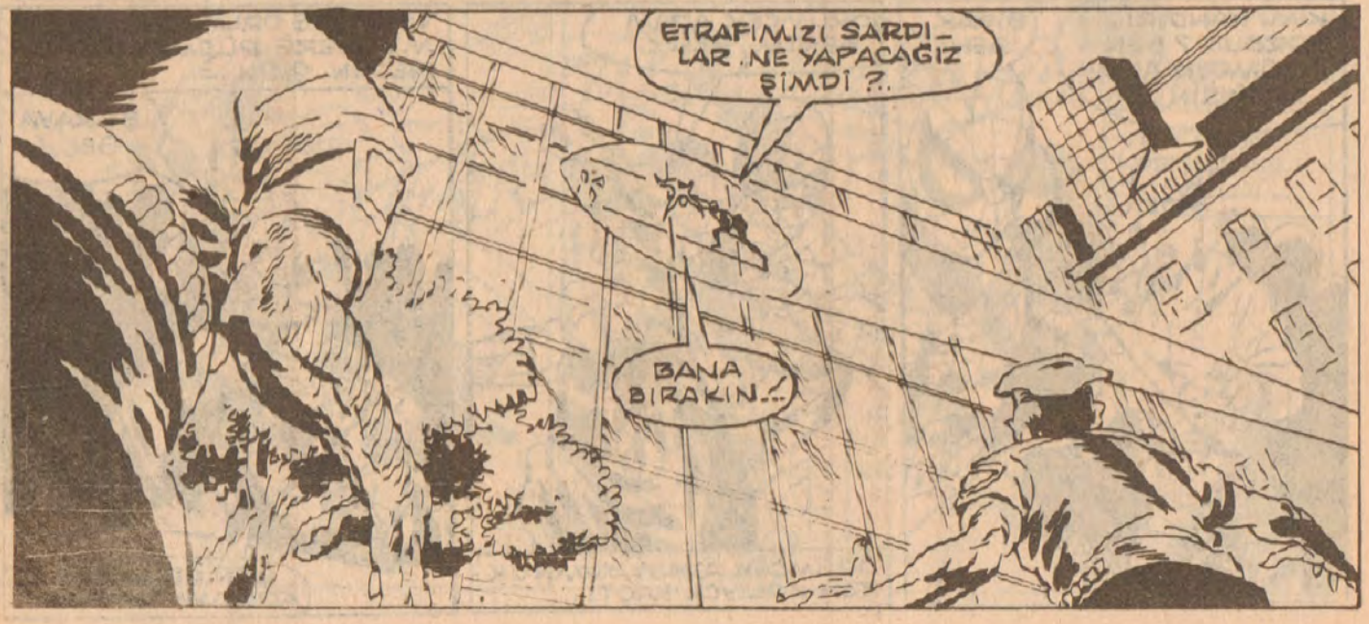
ETRAFIMIZI SARDI-LAR. NE YAPACAĞIZ ŞİMDİ ?..
BANA BIRAKIN..!

KAN DÖKÜLMESİNİ İSTEMİYORSANIZ, BAYANI BİZE VERİN...!
THWIPPP!
İMDAT! BENİ YAKALADILAR...!
ÖRÜMCEK ADAM, YAPIŞKAN AĞ İPİNİ BÜYÜK BİR USTALIKTA CAMA YAPIŞTIRMIŞTI...

VEDAHA SONRA...
BUNU RAPORDA NASIL BELİRTECEĞİZ, BİLMİYORUM BERLE...
KAPA ÇENENİ!
PROJEKTÖRÜ, KURTARMA İŞİNDE KULLANACAKLARDI. UMARIM POLİSİ FAZLA KORKUTMAMIŞIMDIR...
ORTALIK YATIŞANA KADAR ŞURADA BİRAZ DİNLENELİM.

BİR SAAT GEÇMİŞTİ ARADAN, AMA ORTALIK HALA SAKİNLEŞMEMİŞTİ. AŞAĞISI POLİS KAYNIYORDU...
ŞANNA'YI TEKRAR VAHŞİ ORMANA GÖTÜRMELİYİM. İYİLEŞMEK İÇİN TEK ŞANSI BU...! BUNU HİSSEDİYORUM...
AMA SEN ÖLÜYORSUN. NİÇİN KENDİNİ VE ŞANNA'YI GERÇEK DOKTORLARIN ELİNE BIRAKMIYORSUN? İYİ DOKTORLAR VAR BURDA.
BİR ZAMANLAR ŞU UYGAR DÜNYANIZ NE KADAR ÇEKİCİ GELİYORDU BANA. O ZAMAN OLSAYDI SENİ DİNLERDİM. AMA OLANLARDAN SONRA...

UYGARLIĞINIZ, BANA RAMONA'YI, Y.D.O.YU VE TRAJEDİYİ GETİRDİ-BİLİMİNİZE BEL BAĞLAYIP, HEM KENDİMİN HEM ŞANNA'NIN AKLINI KAYBETMEKTENSE, KENDİ ÜLKEMDE ÖLÜRÜM.
AMA...
AMASI YOK.
TAMAM, ANLIYORUM. AMA VAHŞİ ORMANA NASIL GİDECEKSİN? YETKİLİLER, SENİ YAKALARSA BU, HER ŞEYİN SONU OLUR.
BENİ BALIK PAZARINA GÖTÜRÜR MÜSÜN?

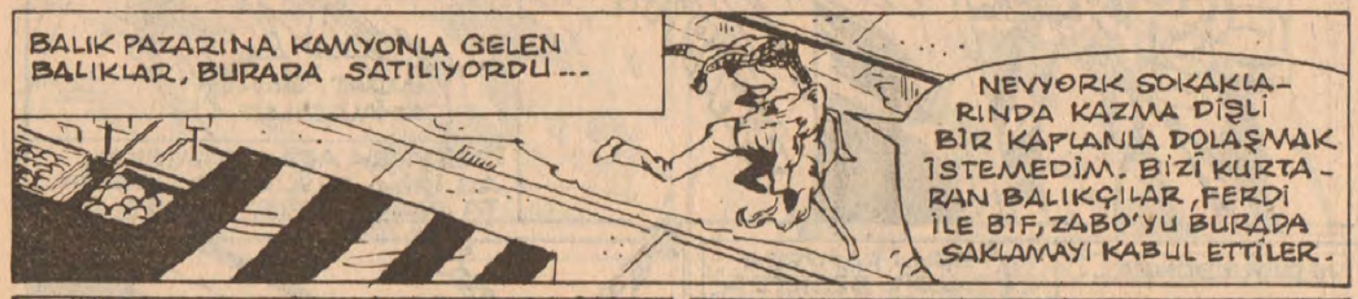
BALIK PAZARINA KAMYONLA GELEN BALIKLAR, BURADA SATILIYORDU...
NEVYORK SOKAKLARINDA KAZMA DİŞLİ BİR KAPLANLA DOLAŞMAK İSTEMEDİM. BİZİ KURTARAN BALIKÇILAR, FERDİ İLE BİF, ZABO'YU BURADA SAKLAMAYI KABUL ETTİLER.

BAK!..
PİS KEDİ!.. BIRAK BALIĞIMI!..

NE HABER DOSTUM? O YANINDAKİ DE KİM?..
HASTA BİR DOST, FERDİ... YARDIMINA İHTİYACIM VAR.

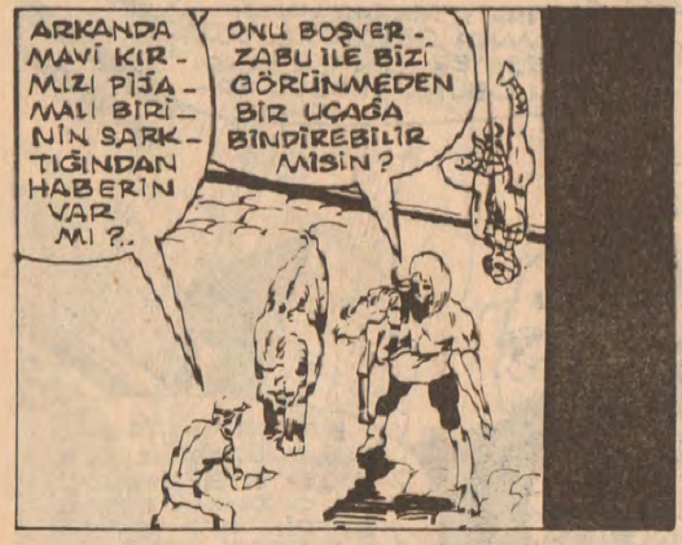
ARKANDA MAVİ KIRMIZI PİJAMALI BİRİNİN SARKTIĞINDAN HABERİN VAR MI?..
ONU BOŞVER - ZABU İLE BİZİ GÖRÜNMEDEN BİR UÇAĞA BİNDİREBİLİR MİSİN?

ŞEY... BİR DAKİKA - BUGÜN ÖĞLEDEN SONRA SOĞUK HAVA UÇAĞINA MAL GÖTÜRECEĞİM. BU İŞİNE YARAR MI?..
YARAR - TEŞEKKÜRLER--

ALKAN'IN HAZİNESİ

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

Tarkan
Kara Murat

BİLKA Limited Şti. adına, sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Köksoğut
Çarşamba Günleri Çıkar

YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO: 25
SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı Yer: Uygun Basın ve Ticaret Limited Şirketi

Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Basın [illegible] ve Yayıncılık Limited Şirketine aittir.

Şişko yavaşça evin kapısını aralayıp içeri girdi...
TALİHİM VARMIŞ... HEPSİ MIŞIL MIŞIL UYUYOR...
68

TEKEŞ... ARTIK... HAYATIN BENİM ELİMDE SENİ BİR GÖLGE GİBİ TAKİP EDECEĞİM. TA Kİ TOLGA İYİLEŞİNCEYE KADAR...
ONDAN SONRA SENİ TOLGA'NIN ELLERİNE TESLİM EDECEĞİM.

Tolga iki gündür baygın yatıyordu... Selcan başucundan hiç ayrılmamıştı...
TANRIM... ONA YARDIM ET! ONA GÜÇ VER... İYİLEŞMESİ GEREK.

Genç kız usulca Tolga'nın yüzüne doğru eğildi. Elini yanağına değdirdi. İçini tatlı bir alev dalgası kaplamıştı...

SENİ ÇOK SEVİYORUM YİĞİDİM... AMA SENİN BUNDAN HABERİN YOK...

Ateşli dudaklarını Tolga'nın dudaklarına yaklaştırdı. Hayatında ilk kez dudakları başka bir dudağa değmişti...

Selcan'ın benliğini büyük bir alev dalgası kaplamıştı. Tolga'nın sıcak nefesi kadife gibi yumuşak yüzünü yalarken içinde tarifi imkânsız bir ürperti hissetti...

69

Selcan ve ihtiyar babasının yardımlarıyla Tolga tez zamanda iyileşti.

BENİ TEKEŞ'İN ELİNDEN NASIL KURTARDINIZ? BU İŞİ İHTİYAR BABANLA MI YAPTIN SELCAN?

BABAMLA BEN SADECE YARANA BAKTIK.

SENİ ÇOK ŞİŞMAN, DAZLAK KAFALI BİR ADAM KURTARDI... ADINI BİLMİYORUM AMA ÇOK SEVİMLİ BİRİYDİ...

ŞİMDİ TEKEŞ'İN YANINDA OLMALI

TEKEŞ'İN YANINDAMI? O DA NE DEMEK?

BENİ YAKALADIKLARI VAKİT TEKEŞ'İN YANINDA O DA VARDI. FAKAT TEKEŞ'İ SEVMİYOR GALİBA. ADININ TOLGA OLDUĞUNU ONDAN ÖĞRENDİM...

PEK GARİP... DEMEK BENİ TANIYOR... SAKIN BODAK OLMASIN... AMA ONUN SAÇLARI VARDIR...

TEKEŞ'İN İZİNİ KAYBETMEMEK İÇİN ÖNÜN YANINA GİTMİŞTİ.
70
ŞİŞKODAN HİÇ HABER GELDİ MİŞ?
HAYIR

DEMEK Kİ TEKEŞ HALÂ O EVDE... VAKİT KAYBETMEYE GELMEZ... BEN ORAYA GİDİYORUM
BU YARALI HALİNLE TEK BAŞINA ONLARLA BAŞEDEMEZ SİN TOLGA. VAZGEÇ.

ŞİŞKO'YU UNUTMA YALNIZ DEĞİLİM!..

YAKINDA DÖNERİM SELCAN. ŞİMDİLİK HOŞÇA KAL!..

Aynı anda Tekeş kendilerine gerekli olan atları bulmuştu. Artık o evde daha fazla durmanın yersiz olduğunu anlamıştı.

EYVAH! TEKEŞ GİTMEYE KARARLI... NE YAPMALI DA ONLARIN GİTMESİNİ ÖNLEMELİ?..

DEVAMI GELECEK SAYIDA